

H̄n tên là Cui, Đ̄ng vẫn Cui. Th̄ ba, nên nḡ̄ i ta ḡ̄ i là Ba Cui.

Và vì n̄̄ c da h̄n nḡm nḡm, nên sau này khi đi lính qū c gia, b̄n đ̄ng đ̄i đ̄t cho h̄n bīt danh “Cui Đen”. Không ph̄i đ̄ phân bīt v̄i th̄ng Cui khác, mà là đ̄ cho đ̄ nh̄ ! B̄i vì tīng “Cui” m̄t mình v̄a a c̄ c̄ l̄ c, t̄i nghĩa, v̄a khó nh̄ n̄a !

Th̄t ra, h̄i đi làm khai sanh, ông già h̄n đ̄t tên h̄n là “Qui”, nghĩa là “V̄”, v̄a vẫn v̄ l̄ i v̄a nh̄ c nh̄ năm đó ông đ̄a v̄ con tr̄ v̄ quê làm rūng sau m̄t th̄ gian dài “bôn ba bá ngh̄” ở Sài Gòn Ch̄ L̄n. Nh̄ng không bīt t̄i vì ông phát âm không rõ hay t̄i vì ông chánh l̄ c b̄ lãng tai mà tīng “Qui” tr̄ thành “Cui” trong s̄ b̄ !

Thành ra, trong gia đình và trong xóm nḡ̄ i ta ḡ̄ i h̄n là “Qui”, còn trong tr̄̄ng và sau này khi ra đ̄i, h̄n v̄n mang cái tên “Cui” c̄ng nḡt đó và th̄̄ng b̄ nḡ̄ i ta h̄i “Cui là gì ?”.

Coi v̄y ch̄ tên “Cui” có v̄ nh̄ là cái tên... “tīn đ̄nh”, b̄i vì r̄t h̄p v̄i con nḡ̄ i và tánh tình c̄a h̄n. Con nḡ̄ i h̄n không đ̄n n̄i quá c̄ c̄ m̄ ch nh̄ng, th̄t tình, cũng không có nét gì thanh tú h̄t ! Nḡ̄ i ḡy ḡy, n̄̄ c da đen đen nh̄ nḡ̄ i Miên, m̄t l̄, gò má cao, môi m̄ng đánh, gīng nói thì nh̄n hōt. V̄y mà trong c̄ đ̄ng đi đ̄ng, h̄n l̄i r̄t lạnh l̄, không... ù lì chút nào. Còn tánh tình thì c̄ng c̄i, th̄ng r̄ng, gan góc... nh̄ cây dùi cui !

H̄i đó – cái th̄i còn là lính qū c gia – h̄n đánh gī c h̄ng l̄m. Khi lâm tr̄n, m̄t nào đ̄ ch b̄n rất nh̄t là có Cui Đen phóng t̄i. Làm nh̄ h̄n không bīt s̄ là gì. V̄y mà sūt cū c đ̄i “binh nghīp” c̄a h̄n, ch̄a bao gī h̄n b̄ th̄̄ng ! B̄n đ̄ng đ̄i nói: “Ch̄ c th̄ng Cui Đen nó có vô bùa !”.

H̄n đánh gī c “h̄t mình” nh̄ v̄y, không ph̄i t̄i vì h̄n có lý t̄̄ng này lý t̄̄ng n̄ hay có ý th̄c chánh tr̄ gì, mà t̄i vì h̄n nghĩ r̄t đ̄n gīn: “Nhà ai n̄y . M̄c m̄ ông cha gì t̄i nó mà t̄i nó kéo vô đánh mình ? Rõ ràng là t̄i nó mūn đánh chī m x̄ mình đ̄ đ̄ h̄ nh̄ t̄i Tàu

t̄ i Tây h̄ i đó. M̄ bà nó ! Ph̄ i đánh ch̄ t cha t̄ i nó h̄ t !”.

Đánh gī c “ch̄ t b̄ ” nh̄ Cui Đen v̄ y mà Tr̄ i không th̄ ng. Cho nên m̄ i có ngày 30 tháng t̄ năm 1975...

... Đ̄ c l̄ nh đ̄ u hàng, h̄ n t̄ c mū n ói máu ! H̄ n c̄ n ch̄ t môi, chĩa súng lên tr̄ i b̄ n nh̄ diên. B̄ n h̄ t đ̄ n, h̄ n lī ng súng vào đ̄ ng binh c̄ . Tr̄ c khi quay đi, h̄ n nhìn l̄ i võ khí, ánh m̄ t cảm h̄ n đ̄ u xū ng. H̄ n nhìn v̄ i cái nhìn c̄ a nḡ i đàn ông nhìn cô nhân tình l̄ n cū i, nh̄ ng h̄ n l̄ i đ̄ a tay lên trán chào nh̄ h̄ n chào nḡ i đ̄ ng đ̄ i v̄ a v̄ i nh̄ vī n n̄ m xū ng n̄ i chī n tr̄ ng... Trong đ̄ i đánh gī c c̄ a h̄ n, h̄ n đã t̄ ng chào nh̄ v̄ y. Nh̄ ng l̄ n này h̄ n nghe nh̄ h̄ n đang chào v̄ i nh̄ bī t m̄ t cái gì to l̄ n h̄ n, m̄ t cái gì quan tr̄ ng h̄ n, m̄ t cái gì quý giá h̄ n nḡ i lính c̄ ng hòa ch̄ t tr̄ n. “Cái gì đó” h̄ n không đ̄ nh nghĩa đ̄ c nh̄ ng h̄ n c̄ m nh̄ n đ̄ c. “Cái gì đó” cũng b̄ t th̄ n l̄ nh m̄ t viên đ̄ n vào đ̄ u, cũng ngã ḡ c xū ng không k̄ p tr̄ i. Nh̄ ng, trong “cái gì đó”, h̄ n th̄ y rõ có h̄ n, có v̄ con h̄ n, có bà con h̄ n, có đ̄ ng bào h̄ n n̄ a. X̄ a nay, Cui Đen không bī t khóc. Nh̄ ng bây gī , b̄ ng nhiên h̄ n nghe hai m̄ t mình xót xót...

M̄ t nḡ i b̄ n trong đ̄ n v̄ ch̄ Cui Đen v̄ nhà b̄ ng Honda. Nhà Cui Đen ̄ ḡ n ch̄ Bà Chī u, trong m̄ t h̄ m nḡ n nh̄ ng r̄ ng, xe h̄ i vào đ̄ c. Đó là l̄ i ph̄ tr̄ t, có sân tr̄ c sân sau, và t̄ ng rào cao c̄ đ̄ u nḡ i. Cui Đen, v̄ và hai con nh̄ , ̄ căn cū i cùng trong h̄ m. V̄ ch̄ ng h̄ n ̄ đó t̄ th̄ i ch̄ a có con, nên c̄ h̄ m đó đ̄ u bī t h̄ n. ̄ đây, nḡ i ta ḡ i h̄ n là “Ba Cui”.

Ba Cui b̄ c vào sân th̄ y c̄ a nhà đóng im ̄ m. M̄ c̄ a v̄ i v̄ , th̄ y đ̄ đ̄ c còn y nguyên, k̄ c̄ chī c xe đ̄ p c̄ a h̄ n. H̄ n b̄ c nhanh vào trong, v̄ a b̄ c v̄ a ḡ i l̄ n: “L̄ u ! L̄ u à ! M̄ con em đâu ? Anh v̄ đây nè !”. Im l̄ ng. Im l̄ ng kéo dài ra t̄ i sân sau. Căn nhà b̄ ng nh̄ r̄ ng mình mong... Trong cái tr̄ ng v̄ ng đó, Ba Cui nghe nh̄ mū n nḡ p th̄ . H̄ n tr̄ ra nhà tr̄ c, kéo gh̄ nḡ i. B̄ ng h̄ n đ̄ ý đ̄ n m̄ t t̄ gī y tr̄ ng x̄ p hai n̄ m đ̄ i cái ḡ t tàn thū c. L̄ y lên xem, thì ra là th̄ c̄ a v̄ h̄ n. Th̄ vī t v̄ n t̄ t: “Em và hai con đi t̄ n theo anh Sáu. Anh ̄ l̄ i, nh̄ nhìn k̄ Th̄ m Thúy H̄ ng đ̄ mà s̄ ng. Em L̄ u”. Đ̄ c câu đ̄ u, h̄ n nghe yên tâm vì anh Sáu – anh v̄ h̄ n – là trung tá h̄ i quân. Đ̄ c câu sau, h̄ n “xì” m̄ t tī ng, b̄ lá th̄ lên bàn r̄ i l̄ y tay v̄ lên đó nghe m̄ t cái b̄ p, mī ng l̄ m b̄ m: “Đ̄ n n̄ c này mà còn vī t móc lò móc ch̄ o !”. Nói nh̄ v̄ y, b̄ i vì Ba Cui v̄ n mê đào hát. H̄ n c̄ t hình m̄ y cô mình tinh trong m̄ y t̄ báo T̄ t, l̄ ng vô khuôn kī ng treo đ̄ y t̄ ng. Nḡ i mà h̄ n th̄ ng nḡ m say mê nh̄ t là Th̄ m Thúy H̄ ng !

Ba Cui đ̄ t đ̄ u thū c, v̄ a hút v̄ a nhìn quanh. R̄ i theo thói quen, m̄ t h̄ n đ̄ ng l̄ i ̄ khuôn hình nḡ i mình tinh mà h̄ n ái m̄ . C̄ p m̄ t quá đ̄ p ! Cái mũi quá đ̄ p ! N̄ c̄ i quá đ̄ p ! B̄ ng h̄ n nghĩ: “Ch̄ ng l̄ trong cái ch̄ n r̄ n sanh t̄ c̄ a m̄ y ngày này mà L̄ u còn nghĩ t̄ i chuȳ n con nít nh̄ v̄ y à ?”. M̄ t lúc l̄ i nghĩ: “À ! Mà x̄ a nay L̄ u đâu có ghen v̄ v̄ này !”. R̄ i h̄ n l̄ i nhìn ch̄ m ch̄ m khuôn hình, mī ng l̄ m nh̄ m: “Nh̄ -nhìn-k̄ -Th̄ m-Thúy-H̄ ng... T̄ i

Con M̄ Hàng Xóm

Tác Giả: Tỉu T

Thứ Hai, 13 Tháng 2 Năm 2012 19:38

sao ph̄i nhìn k̄ ? Mà t̄i sao đ̄ -mà-s̄ ng ? Và t̄i sao l̄i ḡ ch đít tr̄n câu này ? Ch̄ c L̄ u mūn nói gì đây !". H̄n đ̄ng lên, b̄ c l̄i ḡn đ̄ nhìn. Nhìn m̄t lúc, r̄i tò mò, h̄n nh̄c khuôn hình xūng, l̄t xem phía sau: trên mīng ḡ ép dính b̄i có nhīu đ̄u tay nhỏ nh̄. H̄n ch̄y xūng b̄p l̄y con dao r̄i c̄y b̄t m̄y cây đ̄nh gài mīng ḡ ép. Mīng ḡ đ̄ c l̄t ra, dán dính m̄t trong b̄ng băng keo là ba l̄ng vàng. Ba Cui đ̄ng nḡn nḡ, quên m̄t đ̄u thūc trên môi đang cháy đ̄ !

Sau ngày 30 tháng t̄ là chūi dài... b̄n r̄n ! Đi m̄t-tinh. R̄i h̄p r̄i h̄i r̄i h̄c t̄p. R̄i h̄p r̄i h̄i r̄i h̄c t̄p n̄a. Khi tâm t̄m yên, kīm đ̄i m̄i thì nh̄ng nḡi trong h̄m không có ai đi đi t̄n h̄t. Thành ra Ba Cui ph̄i nói tr̄ là v̄ con h̄n v̄ đ̄i quē “s̄ng đ̄ th̄ h̄n”.

Th̄i gian sau, l̄n l̄n nḡi trong h̄m đ̄i ngh̄. Có l̄ cho h̄p v̄i th̄i cūc, v̄i cái ḡi là “đ̄i đ̄i” mà Nhà N̄ c cách m̄ng lúc nào “lên l̄p” cũng nói. Cho nên th̄y th̄y Trần ngh̄ đ̄y tỉu h̄c c̄ ph̄ng Sáu, th̄y giáo đó b̄y gī ... “tháo giày” đi làm th̄ h̄. Th̄y bác Năm th̄ b̄c b̄y gī nḡi bán chūi chiên đ̄u nḡ. Th̄y ông th̄y chích h̄ b̄ng “Y tá có b̄ng c̄p” r̄i s̄n vīt l̄i “H̄t tóc bình dân”. Th̄y bà Ba “th̄t th̄t” ngh̄ bán th̄t heo c̄ ch̄ Bà Chīu, t̄i ngày n̄m nghe b̄ng nh̄c c̄i l̄ng, đ̄ ch̄ng con ch̄y áp-phe tūt trong Ch̄ L̄n. Th̄y ông “Chánh Ký” chuyên cho m̄n xe ba bánh b̄y gī bán h̄t dàn xe r̄i ra đ̄ng n̄u mì cho th̄ng con có tỉm cà phê c̄ng hông ch̄... vv.

Còn Ba Cui thì đi đ̄p xích-lô !

M̄t hôm, trong lúc đ̄p r̄ r̄ tr̄ c nhà th̄ng đ̄ đón khách, Ba Cui b̄ xe b̄ đ̄i ch̄y lōn đ̄ng gãy chân m̄t. H̄n ph̄i mang băng b̄t c̄ tháng. Lúc nào xê đ̄ch cũng ph̄i ch̄ng hai cây n̄ng ḡ. H̄n t̄c l̄m ! Khi nḡi trong h̄m qua thăm, h̄n th̄ng c̄m cây n̄ng gỗ vô c̄ng băng b̄t c̄p c̄p, đ̄ nói: “M̄ bà nó ! H̄i đó đánh gīc, t̄i nó không b̄n đ̄ c t̄i b̄ th̄ng. B̄y gī yên r̄i, t̄i nó cũng ráng đ̄ng cho t̄i gãy chân, t̄i nó m̄i nghe ! Quân chó ch̄t !”.

H̄i còn c̄ nhà th̄ng, khi nh̄n hai cây n̄ng ḡ, h̄n c̄p hai bên nách r̄i ch̄i th̄ng v̄ phía tr̄ c nh̄ hai cây s̄ng. M̄t h̄n tr̄ng lên, h̄n b̄n b̄ng mīng: “P̄ng ! P̄ng ! P̄ng ! P̄ng !...”. Cho... đ̄ t̄c ! Sau đó, h̄n ḡ b̄ hai gù cao su c̄a đ̄u n̄ng, đ̄ m̄i l̄n h̄n ch̄ng đi có tỉng c̄m c̄p khô khan s̄c b̄n. Hay khi h̄n nói chuȳn, h̄n gõ đ̄u n̄ng xūng m̄t ḡ ch nghe c̄ch. Cho... đ̄ t̄c !

Hôm đi c̄t băng b̄t, Ba Cui nói v̄i đôi n̄ng ḡ : “T̄i b̄y ch̄u tr̄n v̄i tao b̄a nay n̄a là... l̄ t̄t !”. Nào dè, sau khi c̄t băng, chân m̄t b̄y gī nḡn h̄n chân trái, mà ch̄ x̄ng gãy l̄i cong cong, thành ra chân b̄ th̄ng đó b̄y gī không còn ch̄ng ch̄i m̄nh nh̄ x̄a n̄a. H̄n

Con M̄ Hàng Xóm

Tác Giả: Tỉ u T

Thứ Hai, 13 Tháng 2 Năm 2012 19:38

t̄ c gī n, quǎng c̄ p n̄ ng vào góc t̄ ng, ch̄ i l̄ n: “M̄ bà nó ! Gia tài có c̄ p giò đ̄ đ̄ p xích-lô mà b̄ nh̄ v̄ y thì còn làm ăn kh̄ gì đ̄ c ?”. Cô y tá nói nh̄ : “T̄ i s̄ anh xui. Hôm đó anh nh̄ p vī n nh̄ m ca c̄ a ông bác sĩ ngoài đó...”. H̄ n l̄ m b̄ m: “M̄ bà nó !”. R̄ i lò cò l̄ i góc t̄ ng l̄ m đôi n̄ ng lên ch̄ th̄ ng v̄ phía tr̄ c, mī ng b̄ n l̄ n: “P̄ ng ! P̄ ng ! P̄ ng ! P̄ ng !...”. Mà l̄ n này, h̄ n b̄ n đ̄ n ba b̄ n đ̄ t nh̄ ng sao v̄ n ch̄ a nghe h̄ t̄ c ! B̄ ng h̄ n thêm có kh̄ u M16 đ̄ h̄ n... ria m̄ t h̄ i...

V̄ sau, Ba Cui s̄ m thùng đ̄ ngh̄ r̄ i ngày ngày đ̄ p xe ra góc đ̄ ng ḡ n y Ban Nhân Dân nḡ i s̄ a xe đ̄ p. Và lúc nào cũng có đôi n̄ ng ḡ , bầy gī đ̄ u đ̄ i có b̄ t s̄ t ! Cho nó... oai ! ... Th̄ y Hai Khuê kh̄ vách Ba Cui, h̄ i th̄ i tr̄ c làm th̄ ký k̄ toán cho m̄ t h̄ng buôn Ch̄ Cũ, sau th̄ i gian đ̄ i ngh̄ đi đ̄n mây tre ch̄ c ch̄ u không n̄ i nên... bán nhà. Nḡ i ch̄ m̄ i là đàn bà, c̄ tū i Ba Cui, con nḡ i thanh tú, “coi đ̄ c l̄ m”. Cô ta m̄ t mình. Làm vī c đ̄u không bī t, nh̄ ng ngày nào cũng th̄ y đi th̄ y v̄ b̄ ng chī c xe Vélo-Solex. Vì v̄ y, trong h̄ m ḡ i cô ta là “cô Hai Sô-l̄ t”.

Cô Hai không gī ng nḡ i trong xóm. Th̄ i bū i này mà cô ta v̄ n ăn m̄ c nh̄ h̄ i đó, v̄ n áo dài màu in bông trang nh̄ qū n hàng tr̄ ng nḡ thon thon. V̄ n chút ph̄ n chút son chút đ̄ u th̄ m lō i “x̄ n”. Cho nên nḡ i trong xóm cũng nḡ i, không mū n ḡ n, m̄ c đ̄ u th̄ y cô Hai Sô-l̄ t cũng đ̄ th̄ ng, ḡ p ai cũng chào cũng h̄ i. Riêng Ba Cui thì th̄ ng th̄ ng: “Con m̄ này... Tôi coi không vô ! Cái th̄ đàn bà m̄ t mình mà t̄ i ngày son ph̄ n... tôi nghi l̄ m”. Cho nên, ḡ p cô ta m̄ y l̄ n mà h̄ n ch̄ ng h̄ i thăm xã giao m̄ t tī ng. Ch̄ ḡ t đ̄ u l̄ y l̄ r̄ i đi luôn ! M̄ t bū i t̄ i, tên công an ph̄ ng đi xe Honda t̄ i nhà cô Hai Sô-l̄ t v̄ i m̄ t anh b̄ n. H̄ và cô Hai chào h̄ i nhau, gī ng đ̄ u ch̄ ng t̄ h̄ đã quen thân nhau t̄ lâu. Ba Cui n̄ m trên gh̄ b̄ đ̄ t phòng khách – h̄ n nḡ đ̄y cho nó mát – nghe cái l̄ i chào đón c̄ a “con m̄ hàng xóm” mà phát ghét. H̄ n l̄ m b̄ m: “M̄ bà nó ! Tao nói có sai đâu ! Cái th̄ này... xài không đ̄ c !”

Bên kia, ch̄ c h̄ bày bī n ăn ū ng ngoài sân nên Ba Cui nghe rõ m̄ n m̄ t:

- Bī t bà ch̄ neo đ̄ n nên chúng tôi có mang đ̄ n th̄ t quay và phá l̄ u đây này.
- Các anh bày v̄ . H̄ i tr̄ a, c̄ quan, em đã b̄ o đ̄ ng mang gì h̄ t. Em có bia nè. Em có tôm khô c̄ kī u nè. Em có cua rang mū i nè.
- Đ̄ y ! Đ̄ ng chí th̄ y không ? Tôi đã b̄ o là ch̄ Tâm chu đáo l̄ m mà đ̄ ng chí không tin.
- Y ! Đây là l̄ n đ̄ u, t̄ cũng ph̄ i có cái gì đ̄ ra m̄ t bà ch̄ ch̄ !
- Mình là nḡ i nhà v̄ i nhau h̄ t, m̄ y anh đ̄ ng khách sáo. Em không thích đâu.
- Vâng ! Th̄ thì cho tôi xin bà ch̄ . L̄ n sau s̄ nghiêm túc h̄ n.

Con M̄ Hàng Xóm

Tác Giả: T̄ u T̄

Thứ Hai, 13 Tháng 2 Năm 2012 19:38

N̄ m̄ bên này, Ba Cui v̄ a l̄ ng nghe v̄ a suy nghĩ: “Con m̄ này ghê l̄ m̄ ch̄ không ph̄ i v̄ a. Th̄ ng công an mà còn ḡ i b̄ ng ch̄ thì không ph̄ i th̄ cóc c̄ n̄ đâu. Theo cách nói chuȳ n c̄ a con m̄ thì con m̄ vô ra c̄ quan Nhà N̄ c̄ nh̄ đi ch̄. V̄ y là nḡ i c̄ a t̄ i nó r̄ i”. Nghĩ đ̄ n đó, h̄ n có ngay m̄ t̄ thái đ̄ : “M̄ bà nó ! Mình ph̄ i coi ch̄ ng. Trong h̄ m̄ này toàn là dân nḡ y không mà con m̄ chen vô đây làm gì ? Ph̄ i có ý đ̄ gì đó ! Mình ph̄ i cho l̄ i xóm bī t m̄ i đ̄ c̄”.

Sau đó, c̄ năm b̄ y hôm là cô Hai Sô-l̄ t có n̄ u n̄ ng ăn nh̄ u v̄ i b̄ n công an. R̄ i công an kéo theo công an. H̄ nói năng c̄ i c̄ t nh̄ ch̄ không nḡ i. C̄ xóm đ̄ u bī t. Cho nên m̄ i nḡ i đ̄ u dè d̄ t l̄ n tránh cô Hai Sô-l̄ t. Ch̄ có Ba Cui là làm nḡ c̄ l̄ i. Tr̄ c̄ đây, h̄ n không thèm chào m̄ t̄ tī ng. Bấy gī thì h̄ n nghĩ: “Mình ph̄ i làm cho nó th̄ y là mình bī t nó là ai. Mình ph̄ i đ̄ ng đ̄ u v̄ i nó đ̄ cho nó th̄ y r̄ ng mình không s̄ nó, m̄ c̄ đ̄ u nó là bà ch̄ n hay ông k̄ gì gì. M̄ bà nó ! Ph̄ i nh̄ h̄ i đó, tao r̄ a cho m̄ t̄ tr̄ n là ch̄ t cha h̄ t !”.

Cho nên, có hôm, nghe Ba Cui nhái gī ng n̄ a B̄ c n̄ a Nam c̄ a “t̄ i gī i phóng” đ̄ h̄ i cô Hai Sô-l̄ t – h̄ i tr̄ ng:

- Th̄ nào ? T̄ t ch̄ !
- D̄ ... Cám ̄ n anh. Cũng tầm t̄ m.
- Chà... D̄ o này th̄ y... béo ra đ̄ y !
- Em th̄ y em cũng v̄ y, hà.
- Có ch̄ ! C̄ ăn nh̄ u mãi là phì ra thôi !

B̄ ng cô Hai nhìn th̄ ng vào m̄ t̄ Ba Cui, nghiêm gī ng:

- Anh Ba à ! Mình ăn cây nào mình rào cây n̄ y, ch̄ anh !

H̄ n phun n̄ c̄ mī ng xū ng đ̄ t, khoát tay r̄ i ch̄ ng n̄ ng cành c̄ ch̄ đi vô nhà. Thī u chút n̄ a là h̄ n phun th̄ ng vào m̄ t̄ con m̄ hàng xóm đó ! Cho b̄ ghét !

Càng ngày, cô Hai Sô-l̄ t càng tī p đ̄ i “t̄ i nó” th̄ ng h̄ n, đ̄ ng h̄ n và nhī u thành ph̄ n h̄ n. Có c̄ cán b̄ đ̄ n b̄ ng xe h̄ i có tài x̄ n̄ a ! Ngoài vī c̄ ăn ū ng – hình nh̄ ch̄ nhà có tài n̄ u n̄ ng nên lúc nào cũng nghe “th̄ c khách” h̄ t l̄ i khen nḡ i thán ph̄ c – không bī t h̄ có... “làm gì” n̄ a không ? Ba Cui nhī u l̄ n c̄ ý r̄ ình nghe nh̄ ng ch̄ ng th̄ y có gì kh̄ nghi h̄ t. Nh̄ ng, đ̄ i v̄ i Ba Cui, nguyên cái s̄ ăn ū ng c̄ i đ̄ u thân m̄ t̄ thō i mái c̄ a “t̄ i nó” cũng đ̄ làm cho h̄ n “t̄ c con m̄ t̄”. Còn con m̄ hàng xóm thì h̄ n đ̄ t khoát: cái gī ng gì mà h̄ n... h̄ i không vô ! “Cái gī ng” đó c̄ng r̄ n c̄ n gà nhà, m̄ nḡ đ̄ a đ̄ ng cho t̄ i ngoài đó vô xâm chī m̄ th̄ ng tr̄ mī n Nam rõ ràng mà nói là “đi gī i phóng”. M̄ bà nó !

M̄ t̄ đêm đó, cũng ḡ n khuya, trong lúc bên kia, hai tên công an và gia ch̄ còn chuȳ n trò, bên này Ba Cui t̄ t đ̄ n m̄ trên gh̄ b̄ nghĩ v̄ n v̄ ch̄ gī c̄ nḡ , thì nghe tī ng xe h̄ i ch̄ y vào th̄ ng ḡ p tr̄ c̄ nhà cô Hai. H̄ n l̄ m̄ b̄ m̄ : “Gī này mà còn kéo t̄ i n̄ a ! Thī t... cái lũ này...”.

Con M̄ Hàng Xóm

Tác Giả: T̄ u T̄

Thứ Hai, 13 Tháng 2 Năm 2012 19:38

Nh̄ ng sao không có tī ng m̄ c̄ a đóng c̄ a xe mà l̄ i nghe có tī ng chân nḡ̄ i phóng xū ng. V̄ y là thū c lō i xe “gíp” ch̄ không ph̄ i xe nhà. L̄ i nghe tī ng súng khua và tī ng lên cò lách cách. Ba Cui phóng nhanh l̄ i c̄ a, l̄ ng tai nghe. Gī ng quen thū c c̄ a tên công an ph̄̄ ng vang lên:

- Này ! Các đ̄ ng chí làm gì th̄ ?

M̄ t gī ng l̄ , nghiêm ngh̄ :

- Hai đ̄ ng chí hãy nḡ i yên. Con này, đ̄ ng vào góc t̄̄ ng kia !

Tī ng cô Hai la: “i !”. Có v̄ đau. Tên công an la lên:

- Này ! Nh̄ tay ch̄ đ̄ ng chí. Có v̄ n đ̄ gì thì ta hãy t̄ t̄ gī i quȳ t. Lō n à ?

- ! Lō n ngay trong ph̄̄ ng c̄ a đ̄ ng chí mà đ̄ ng chí còn h̄ i n̄ a à ? Đ̄ ng chí hãy nḡ i xū ng ! Còn con này, quay m̄ t vào t̄̄ ng, đ̄ ng yên ! Không, tao b̄ n nát óc !

R̄ i ra l̄ nh cho đ̄ ng b̄ n vào l̄ c soát trong nhà xem “có tên nào n̄ n̄ p trong y hay có c̄ t gī u vũ khí không” và “ph̄ i c̄ nh giác”.

Không khí bên đó có v̄ căng th̄ ng. Tên công an th̄ p gī ng:

- Ch̄ Tâm đây là nḡ̄ i c̄ a Thành y. Ch̄ c đ̄ ng chí l̄ m nḡ̄ i r̄ i.

Không nghe tr̄ l̄ i. Ba Cui đoán b̄ n m̄ i t̄ i là b̄ đ̄ i và “th̄ ng x̄ p” này có v̄ coi th̄̄ ng hai tên công an.

M̄ t lúc sau, nghe:

- Báo cáo đ̄ ng chí: không phát hī n gì c̄ .

- T̄ t ! Hai đ̄ ng chí ra ngoài.

Im l̄ ng. R̄ i l̄ i nghe gī ng “th̄ ng x̄ p”:

- Các đ̄ ng chí có bī t con này là ai không ?

Nḡ ng m̄ t chút. Ch̄ ng nh̄ đ̄ cho câu nói tī p theo có hī u l̄ c h̄ n, b̄ i vì “th̄ ng x̄ p” ḡ n t̄ ng tī ng:

- Nḡ̄ i ta bī t nó là Tr̄ n th̄ Tâm, nh̄ ng tên th̄ t c̄ a nó là Nguȳ n Kim Hoa. Nó đ̄̄ c b̄ n nḡ y cài vào hàng ngũ c̄ a ta t̄ ngày gī i phóng. Chính nó bao lâu nay bí m̄ t đ̄ a tin cho lữ ph̄ n đ̄ ng đang n̄ n̄ p v̄ vùng biên gī i đ̄ ch̄ ng phá cách m̄ ng. Ác ôn nh̄ th̄ đ̄ y !

L̄ i nḡ ng m̄ t chút, r̄ i tī p:

- Bây gī thì hai đ̄ ng chí v̄ đi, đ̄ chúng tôi x̄ lý v̄ này. Sáng mai chúng ta s̄ nói chuȳ n sau.

M̄ t lúc, có tī ng Honda c̄ a b̄ n công an r̄ máy r̄ i ch̄ y ra ngõ. “Th̄ ng x̄ p” ra l̄ nh:

- Con này ! Đi ngay !

- Anh cũng ph̄ i đ̄ tôi d̄ n d̄ p m̄ y th̄ này vô nhà r̄ i t̄ t đèn đóng c̄ a ch̄ !

- ! Nh̄ ng kh̄ n tr̄̄ ng lên !

Bên này, Ba Cui ch̄ ng hai tay lên c̄ a, đ̄ u ḡ c xū ng. H̄ n c̄ n môi k̄ m xúc đ̄ ng. H̄ n nghe ân h̄ n vô cùng: “Cô Hai là nḡ̄ i c̄ a mình mà lâu nay mình khinh mī t c̄ nh̄ đ̄ ph̄ n qū c ! Còn đòi phun n̄̄ c mī ng vào m̄ t c̄ n̄ a ! M̄ bà nó ! Mình t̄ quá ! Bây gī làm sao xin l̄ i c̄

đây?”. Trong đ̄u h̄n b̄ng hīn lên hình ̄nh c̄a cô Hai Sô-l̄t. B̄y gī, sao h̄n th̄y cô Hai đ̄p quá, cao c̄ quá, r̄n r̄i quá. Cô v̄n gī nguyên nét nḡy, t̄ cái áo cái qūn t̄i chút ph̄n chút son. Cô v̄n t̄ tr̄ng ch̄ không làm ra v̄ lam lũ theo... th̄i trang cách m̄ng. Cô đáng ph̄c quá ! B̄y gī m̄i hīu câu nói “ăn cây nào mình rào cây n̄y” c̄a cô Hai. Ph̄i r̄i. Cô ph̄i “rào” cho k̄ đ̄ rút t̄a tin t̄c c̄n thīt cho “Kháng Chīn Ph̄c Qūc”, v̄y mà mình đã nghĩ r̄ng cô là ph̄ng b̄ đ̄ chánh quȳn ! Thīt là b̄y !

Bên kia, gīng cô Hai Sô-l̄t nghe r̄t bình tĩnh:

- R̄i. Tôi xong r̄i.
- Mang gì th̄ kia ?
- Bao qūn áo, bàn ch̄i đánh răng, khăn, l̄c. Nè ! Anh xét đi !
- Thôi ! Đ̄c ! Lên xe !

Xe r̄ máy, sang s̄ de r̄i l̄i ra h̄m.

Bên này, Ba Cui b̄ tay xūng, l̄c đ̄u th̄ dài. B̄ng, m̄t tīng n̄ chát chúa, tīp theo là tīng xe đ̄ng vào t̄ng rào r̄m r̄m r̄m r̄i im. Ba Cui gīt mình, đ̄ng th̄ng nḡi lên, l̄ng tai nghe. Tīng nḡi xôn xao ngoài h̄m:

- Xe b̄ đ̄i n̄ ! Xe b̄ đ̄i n̄ !
- Nó đ̄ng t̄ng rào nhà bác Năm !
- Có ai sao không ?
- Có ai b̄ gì không ?
- Anh ch̄ Năm v̄i m̄y đ̄a nh̄ có sao không ?
- Không ! Không có sao ! T̄i này đang nḡ trong nhà.

Ba Cui đ̄nh m̄ c̄a ch̄y ra coi nh̄ng nghĩ l̄i :“ Trong h̄m n̄y, ch̄ có mình mình là lính nḡy. đ̄ng x̄ r̄ đ̄o nguy hīm .“ Bên ngoài v̄n nghe xôn xao :

- Đ̄a nào ch̄y kêu công an coi b̄y ! Tr̄i īi !
- L̄y đèn pin r̄i coi !
- R̄i đây nè ! M̄y r̄i ī đ̄u v̄y ?
- Sao không th̄y ai nhúc nhích h̄t v̄y nè !
- Th̄y ghê quá !
- M̄y r̄i vô gīa coi ! C̄ ria ria ngoài n̄y thì th̄y kh̄ gì đ̄c. Th̄ng... nhất gan quá m̄y !
- Đ̄a đèn đây tao r̄i coi.
- Tr̄i īi ! Cô Hai Sô-l̄t ch̄t banh xác trong n̄y nè !

Con M Hàng Xóm